

Za našo deco.

Čarobna lutka.

(Dalje.)

»Koliko pa želiš zanjo?« je vprašal Anton. »Meni bi bila potrebna takale lutka, da jo obesim nad vrata svoje prodajalne. «Indijska princesinja« bi bilo res lepo nazivanje za mojo prodajalno.«

Peter je zahteval čisto majhno svoto, ker je bil vesel, da se more lutke iznebiti.

»Dobro!« je rekel Anton, »vzel jo bom, pa samo pod tem pogojem, da prebiješ božični večer z mano pri mojem dobrem prijatelju. Jako lepo naju bo sprejel. Prinesi lutko v mojo prodajalno in plačal ti bom zanjo, kolikor si zahteval.« Tako je Anton končal, je stisnil Petru prav močno roko in je odšel.

»O, treba ti je indijske princesinje! Dobro, dobro! Samo da ti bo ta preklicana lutka prizadela dosti brige!« je govoril Peter sam s seboj, ko je bil Anton odšel.

Vzel je lutko in jo je hotel odnesti k zlatarju. Ali pri vsakem koraku je postala lutka težja in težja. Niti še ni dospel do vrat, pa je že ni mogel več držati v rokah. Ni se mogel rešiti te lutke — kakor že itak veste — do dneva, ko ne bi bil več zavisten in zloben. V tem trenutku pa je sovražil ves svet.

Lutka ni dolgo mirovala. Začela je skakljati po tleh prodajalne in je nazadnje izginila v drugo sobo. »Ne potrebujem te«, je mrmral Peter jezno, »Antonu te bom ponesel, pa naj te čuva on.«

Lutka je sedaj poskakovala po stolih, po postelji in po velikih omari. Peter je tekal za njo, da bi jo ujel, a ona se mu je spretno izmikala. Nazadnje je Peter omahnil ves poten od tekanja na stol in ni dosti manjkalo, da se ni od jeze razjokal.

V tem času so v najlepšem delu mesta pri mestnem načelniku pripravljali božično slavnost. Mize so bile obložene z jedili, sobe pa so bile lepo opremljene in okrašene.

Načelnikova hči, lepa Elizabeta, se je pripravljala, da bi pričakala goste. Sem je hotel Anton privedi Petra. In ko je napočil večer, ga je res tudi privedel. Povabljen sta bila tudi Antonov oče in zvesti Tit. Ko je bila večerja končana,

je začel ples. Prvi ples je pripadel Antonu in Elizabeti. Bilo ju je lepo gledati. Ali Petru ni nič kaj ugajalo, če so bili drugi ljudje veseli. Zato je kradoma zapustil družbo in se je izgubil v temno noč. Tudi mi bomo, dragi moji mladi čitatelji, zapustili veselo družbo in bomo šli za Petrom, da vidimo, kaj bo z njem.

IV.

Ko je Peter stopil na ulico, je baš naletaval na sneg. On pa se na vreme ni niti ozrl, ker je tekel naprej kakor blazen.

»Že vidim, da se bo načelnikova hči omožila z Antonom. Vse načelnikovo bogastvo bo imel Anton. Kdo ve, če ne bo nekega dne postal še sam načelnik? Kako srečen je ta Anton! Uh! Kako ga sovražim! Ne vem, kako je to, ali strašno odvraten mi je!« Take misli so rojile po Petrovi glavi.

Lepa mesečina je nastopila. Peter je težko korakal po snegu. Naenkrat je dospel do ograje. Izmučen od pota se je hotel tu malo odpočiti, potem pa se je mislil vrniti domov. Ko pa si je bolj natančno ogledal ograjo, je videl vrh nje živo bitje, katero je skakljalo kakor ptica. Pristopi bliže in ko je bil povsem blizu, je na svoje preseñčenje spoznal malo vilo. Takoj je zapazil, da je bila zelo slabe volje in razjarjena. Hotel je takoj nazaj, pa mu je zasikala:

»Ostani, kjer si, drugače ti bo zlo!«

Dalje sledi.

Medvedek.

(Povest v slikah.)

53. Miškov oče vzame puško.

Miškovega očeta je zelo skrbelo, ker Miška ni bilo domov. Sname puško s klina ter reče: »Sem že sit teh orjakov in čarovnic. Kaj neki je zakrivil moj Miško, da ga tolikanj sovražijo! Grem in bom vse postrelil.«

54. Orjak poizveduje po Mišku.

Ko se razstane orjak z lisjakom, postane zamišljen. Ni znal, kam se naj obrne. Sreča dva brata lisjaka. Vračala sta se od nekod s tatvine. Ustavi ju ter vpraša, ali sta videla Miška. »Da, da, videla sva ga«, mu odgovorita. »Ravnokar je skočil s konja.« (Dalje sledi.)

Pametni mlinar.

Bogat mlinar je napisal na svoj mlin: »Živim brez skrbi!«

Mimo se je peljal kralj in ko je čital napis, je dal voz ustaviti in na njegovo povelje so poklicali mlinarja. Ko je mlinar pristopil, mu je kralj rekel: »Kako moreš tak napis napraviti na svoj mlin, saj še jaz, ki sem kralj, nisem brez skrbi.«

Mlinar je odgovoril: »Bogat sem in zdrav, zato nimam skrbi.«

Nato je dejal kralj: »Dobro, ti bom pa jaz napravil nekoliko skrbi. Čez leto dni prijavim se na dvoru in odgovoriti boš moral na tri moja vprašanja. — Ako ne odgovoriš pravilno, gorje tebi!«

Mlinar je sedaj imel skrbi, tuhtal in tuhtal je, kakšna bi mogla biti tista vprašanja, pa si ni vedel pomoči. Ko se je leto nagibalo proti koncu, ni mogel skoro nič spati. Njegov brat, ki je služil pri njem za pastirja, ga je nagovarjal, naj pove, kaj mu je, in nazadnje mu je mlinar zaupal svoje skrbi. Brat ga je tolažil in je obljubil, da bo vse uredil on sam in da bo mlinar z njim zadovoljen.

Ko je napočil določen dan, je brat stopil v mlinarjevi najlepši obleki pred kralja. Ta mu je postavil prvo vprašanje: »Kako daleč je v nebesa?«

Pastir je odgovoril: »En dan, ker je Jezus rekel desnemu razbojniku na križu, da bo še tisti dan z njim v nebesih.«

Drugo vprašanje se je glasilo: »Koliko sem jaz vreden?«

Pastir je brž odgovoril: »29 srebrnikov, ker so Kristusa Boga prodali za 30, Vi ste pa prvi za Bogom.«

»No«, je menil kralj, »sedaj pa pride najtežje vprašanje: Kaj si jaz zdaj mislim?«

»Mislite, da sem mlinar, pa sem le njegov brat.«

Kralju so odgovorili tako ugajali, da je pastirja bogato nagradil.

==